

URMAREA LUI HRISTOS

- Duminică a treia din Postul Mare -

Postul Mare este un minunat urcuș spre desăvârșirea noastră, urcăm spre Sărbătoarea Învierii Domnului cu ajutorul acestor trepte care sunt Evangheliile duminicilor din această perioadă. Cugetând cu luare aminte la mesajul lor, urcăm la înălțimea chemării noastre de ucenici ai lui Hristos. Când ne vorbește despre Sfânta Cruce, Iisus Hristos se adresează nu numai mulțimii, dar și nouă. Ca și în mulțimea de atunci și astăzi printre noi sunt din aceia care, cucerii de învățatura Sa, se hotărăsc să-L urmeze. Mântuitorul Iisus Hristos a zis: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Cel ce-și ia Crucea este omul gata pregătit să-și piardă sufletul pentru Hristos și pentru Evanghelie. A-l pierde pentru a-l câștiga. A deveni creștin înseamnă să te îmbraci cu cămașa morții. Ucenicii lui Hristos trebuie să înfrunte nu numai moartea aceasta firească, ci chiar moartea silnică și moartea de ocară. Cei ce țin la viața lor n-au ce căuta pe calea lui Hristos, care este o cale a Crucii. N-au ce căuta pe această cale oamenii lumești, cei pentru care lumea este ceva. Pornesc cu sânge în câștigarea lumii, de parcă numai lumea întreagă i-ar satisface. Și totuși, preocupați de prețul lumii întregi, ignoră sufletul lor, de care nu se preocupă nicidecum. Pentru acești oameni lumești și firești, crucea nu poate fi decât nebulie și sminteală, cum spune Sfântul Apostol Pavel (1 Corinteni 1, 23-25). Cum pot oamenii aceștia să-și asume „batjocorirea lui Hristos”, când nu-i interesează decât lumea și lauda ei? Dacă ei nu urmăresc decât plăcerile, cum să primească chinurile crucii? Domnul știa că nu oricine poate să-l fie următor, de aceea nu înfrumusețează deloc situația celui pornit pe urmele Sale. Și chiar dacă nu toți sfinții și ucenicii lui Hristos au murit pe cruce, există totuși un fel de răstignire pe care o primesc toți ucenicii Domnului. Este vorba de o răstignire continuă, o răstignire a „omului vechi” (Romani 6, 6), printr-o statornică actualizare în viața de credință a Botezului creștin, care este moartea și îngroparea împreună cu Hristos, o răstignire a „trupului, împreună cu patimile și cu poftele sale” (Galateni 5, 24). Fără lepădarea de sine, nu poți nicidecum să urmezi cu adevărat pe Hristos. Pentru cei ce nu trăiesc această stare, lepădarea de sine nu este ușor de înțeles. Mulți cred că lepădarea de sine înseamnă renunțarea la anumite „plăceri”. Lepădarea de sine nu este cu nimic mai prejos decât răstignirea pe cruce. Diavolul ne va ispiți mereu să credem că putem să-L urmăm pe Hristos și fără lepădare de sine, adică păstrând cât mai mult din cele ale „omului vechi”, uneori fiind chiar blânzi cu trupul și avându-ne întotdeauna bine cu lumea. Asta îi face pe mulți să creadă că sunt următori ai lui Hristos, când de fapt drumul lor este mereu împotriva Lui. Lepădarea de sine și purtarea crucii nu înseamnă sărăcie și chin, ci bogăție și fericire mai presus de orice cuvânt omenesc. Răstignirea noastră devine o răstignire împreună cu Hristos.

BUNA VESTIRE

Astăzi răsună glas de bucurie în tot pământul. Astăzi, Arhanghelul Gavriil îi vestește Fecioarei Maria că va lua în pântec și va naște în lume pe Fiul lui Dumnezeu, mântuirea întregului neam omenesc. Ziua de astăzi este mai sfântă și mai veselitoare decât toate zilele veacurilor, căci aduce bucurie și vestește mântuirea în toată lumea. Astăzi Dumnezeu a căutat cu milă și cu îndurare din cer spre pământ și a auzit suspinele strămoșilor noștri și plângerea tuturor celor ce se chinuiau în iad de la începutul lumii. Atât de adâncă este taina Bunei Vestiri, încât nici mințile serafimilor și ale heruvimilor nu o pot pătrunde. Biserica lui Hristos vorbește despre „Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută”. Înțelegând ce fel de chemare are ea de la Dumnezeu, Sfânta Fecioară Maria a primit cuvintele îngerului și hotărând din toată inima să asculte porunca trimisă ei prin Gavriil, cu mare smerenie a zis: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău”. În clipa aceea, când Fecioara a acceptat porunca, S-a și zămislit Iisus Hristos în preacuratul ei pântec. Odată cu acesta, s-a început și plinirea planului lui Dumnezeu pentru mântuirea neamului omenesc și al descoperirii tainei celei din veac ascunse și de îngeri neștiute. Biserica îi cântă Fecioarei Maria „Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii...”. Această cântare este sfântă, deoarece Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria covârșește pe toate cetele îngeresti cu vrednicia, cu cinstea și cu toate darurile duhovnicești cu care a împodobit-o Duhul Sfânt. Aceasta o adevărește și Sfântul Ioan Damaschin, în una din cele mai alese și multe laude pe care le-a alcătuit în cinstea Maicii Domnului, zicând: „Înfrumusețatu-te-ai mai mult decât toată cuviința îngerilor, ceea ce ai născut pe Făcătorul lor”. Dar care din darurile Preasfintei Fecioare Maria a atras cel mai mult asupra ei harul Duhului Sfânt și îndurarea lui Dumnezeu? Maica Domnului a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile Preasfântului Duh. Însă cel mai mare dar care a învrednicit-o să fie Născătoare de Dumnezeu și

i-a adus negrăită cinste și slavă a fost, nu fecioria, ci darul smereniei. Fără acest dar, toate celelalte nu i-ar fi fost de folos. Smerenia a fost adevărata pricină de slavă și de cinste a Preacuratei Fecioare, mai mult decât toate darurile pe care le avea. Pentru smerenia ei, după mărturia Sfântului Duh, „a căutat Domnul spre smerenia roabei Sale” (Luca 1, 48) și a ridicat-o la atâta slavă și cinste, spre a fi lăudată în cer de toți sfinții și de oștile cerești, iar pe pământ, „fericită de toate neamurile”. Smerenia a fost cea dintâi pricină și slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu. Să avem smerenie și dragoste către toți oamenii, știind că fără smerenie, fără iubire și credință dreaptă, nimeni nu se poate mântui. Am căzut din Rai prin mândrie. Să ne urcăm din

Sâmbetele morților din Postul Mare

Sâmbetele din Postul Mare sunt zile de pomenire generală a celor răposați, părinți și frați ai noștri, adormiți întru nădejdea învierii și a vieții veșnice. După cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos, suntem datori să-i iubim pe apropiații noștri, ca pe noi înșine, iar în rugăciunile pentru cei răposați se arată cea mai mare și mai desăvârșită dragoste. Iar această dragoste este scumpă celor răposați, deoarece noi le aducem lor, celor fără de ajutor, un adevărat ajutor. În zilele Postului Mare, datorită fiecărui adevărat credincios, sunt milosteniile și facerile de bine. Prin facerile de bine pe care le facem pentru cei răposați, noi arătăm Domnului nostru că și noi suntem vrednici de mila Sa. Cerând de la Dumnezeu iertarea păcatelor pentru frații, prietenii, cunoscuții, rudele apropiații noștri, arătăm speranța că și noi vom primi acestea la Judecata fiecăruia dintre noi. Motivul pentru care pe parcursul Postului Mare s-au pus aceste sâmbete de pomenire a celor răposați, stă în dragostea creștinească. Sfântul Apostol Pavel spune că fără de dragoste nu este nimic, deci postul nostru, dacă nu va fi însoțit de adevăr și de dragoste își va pierde însemnătatea, iar cei ce postesc, nu vor ajunge la scopul lor, facerile de bine vor pierde puterea lor. Iată de ce, Biserica are grijă pentru ca între toți fiii săi să se păstreze dragostea și pacea. Mai înainte de a păși în Postul Mare, Biserica ne-a invitat pe fiecare dintre fiii săi, care locuim aici pe pământ, să arătăm că suntem într-o legătură neîntreruptă a dragostei și buneii înțelegeri cu cei ce au trecut la cele veșnice – atât cu sfinții, cât și cu cei ce se află în dureri. Tot așa și acum, nevoind să încalcăm nici cât de puțin porunca întemeietorului nostru Iisus Hristos, de a ne iubi unii pe alții, Biserica ne îndeamnă la rugăciuni comune pentru cei răposați, alegând în acest scop, sâmbetele din Postul Mare. Alt motiv, pentru instalarea acestor zile ca zile de pomenire, stă în faptul că în alte zile de pe parcursul Postului Mare, cu excepția zilelor de sâmbătă și duminică nu se săvârșește Sfânta Liturghie, iar prin aceasta, morții sunt lipsiți de acele bunătăți care vin asupra lor în timpul Sfințelor Liturghii. De aceea, în aceste zile se înalță la Domnul rugăciuni aprinse, speciale. Iar celelalte sâmbete, sunt consacrate deja anumitor evenimente, pomenirea celor răposați făcându-se după modul obișnuit. În zilele de pomenire generală a celor răposați, creștinii vin la Biserică, aprind lumânări, aduc colivă pentru cei răposați, se roagă cu osârdie pentru scumpii lor, trecuți la Domnul, arătând prin aceasta adevărata dragoste. Fiecare dintre noi este dator să înțeleagă importanța acestor pomeniri. Omul păcătos, ajungând înaintea lui Dumnezeu, nefiind vrednic de a moșteni raiul, nu se va mai putea ruga pentru sine lui Dumnezeu. Astfel de posibilități primesc doar sfinții și cei ce sunt bineplăcuți lui Dumnezeu. Dacă aici pe pământ, noi putem mărturisi păcatele noastre și primim iertarea lor, dincolo, ei sunt lipsiți de acest drept. De aceea, pomenirile și rugăciunea personală pentru cei răposați, sunt de foarte mare folos, cât și faptele bune, milosteniile făcute de noi pentru ei. În mod deosebit, importanța pomenirii crește atunci când aceasta este făcută în timpul Sfințelor Liturghii. Fiecare dintre noi poate să ajute pe cei răposați prin rugăciuni, pomeniri și milostenie.

Credința noastră în încercările vieții

În momentele de criza, de încercare, credința este sursa noastră de liniște, de pace interioară și chiar de frumusețe. Noi, creștinii, putem folosi inclusiv momentele dificile prin care trecem în viață pentru a ne re poziționa față de propriul suflet și față de ceea ce dă valoare vieții. Trăim vremuri foarte dificile, în care ni se cere să fim foarte atenți unii față de ceilalți. Acum suntem încercați de o boală molipsitoare și este foarte important să ținem cont de toate recomandările care ne sunt date tocmai pentru a preîntâmpina o posibilă situație foarte grea la nivel național. Începutul liniștirii stă în alungarea zgomotelor, ca a unora care tulbură adâncul, iar sfârșitul ei stă în a nu te teme de zgomote, ci a fi imun în fața acestora. De multe ori, zgomotele pot declanșa panică. Credința este cea care ne poate da siguranța și liniștea de care avem foarte mare nevoie. Biserica se adaptează treptat și responsabil, în funcție de evoluția situației provocate de epidemie, așa cum o fac toate instituțiile importante din țară, respectând și promovând în spațiul public recomandările autorităților de stat. Biserica nu este doar o instituție de utilitate publică, ci și o comunitate de credință vie, iubire milostivă și speranță sfântă, virtuți care trebuie manifestate mai ales în perioade de mari încercări. Biserica cheamă pe toți slujitorii Sfințelor Altare și pe toți credincioșii ei să cultive pacea sufletului prin rugăciune și comuniune cu semenii prin fapte bune, evitând panica. Să arătăm iubire și solidaritate față de oamenii vârstnici, de cei aflați în izolare, precum și grijă deosebită pentru sănătatea celor din jurul nostru. Să arătăm multă prețuire față de medicii care apără sănătatea trupului, dar și față de preoții din biserici, care apără sănătatea sufletului. Să avem deplină încredere în puterea rugăciunii, știind că „Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe El” (Romani 8, 28). Pacea sufletului, bunătatea inimii, comuniunea în rugăciune și cooperarea în fapte bune pot face minuni, transformând teama în curaj și speranță. Rugăciunea și fapta bună reprezintă izvoare de putere duhovnicească și trupească pentru a învinge încercările la care suntem supuși, dar și pentru a înainta duhovnicește spre sărbătoarea Sfintei Învieri. Să nu fim peste măsură de fricoși! Să ne stăpânească frica de Dumnezeu! Să cerem lui Dumnezeu să ne mai îngăduie, să ne ierte, să ne ajute. Să nu de depărtăm de El, ci să nădăjduim în El.

O NOUĂ BOALĂ, O NOUĂ ÎNCERCARE

† Respectăm regulile sanitare și recomandările autorităților, iubind pe semenii noștri.

† Această boală contagioasă este o încercare de la Dumnezeu pentru păcatele noastre. Trebuie să căutăm înăuntru nostru și să găsim resursele ca să îi aducem câința și mulțumirea noastră. Să ne rugăm să nu ne dea morții ci să ne lase vreme de câință

† Mulți oameni se împutinează, prin frică, sufletește, văzând aceste reguli grele de prudență și izolare. Să nu ne izolăm sufletește!

† Acum, când este necaz și frică de boală și de moarte, să fim mai aproape de Dumnezeu.

† Să ne aducem aminte de cei ce sunt singuri, să comunicăm măcar prin telefon, să-i încurajăm, să nu-i uităm.

† Să ne ajutăm unii pe alții!

† Să ne întărim credința, care este vindecătoare. Prin credință, rugăciune, dragoste de Dumnezeu și de aproapele, vom dobândi de la Dumnezeu alungarea bolii și a suferinței.

